

NĚMEC Drahošlav, sí-
teř a mřížovník v podni-
ku FAL v Jihlavě, naro-
zen 2.května 1931 v Ro-
kytnici nad Rokytnou,
svobodný, katolík, člen
Aeroklubu. Byl řazen ke
skupině Babice. odsou-
zen 14.července 1951 na
vězeňském dvoře v Jihla-
vě. Popraven 3.8.1951.
Urdina III. odboje, ni-
kdy nezapomeneme.Pieta.

Když Václav Klaus lo-
ni v prosinci přišel s
nehorázným návrhem, aby
jsme zavedli ve volbách
do snemovny většinový
volební systém tak ODA
a KDÚ+ČSL vzápětí pro-
testovaly. Ale to není
příliš originální-obě
tyto strany by pak byly
minimálně zastoupeny,
ale když jde o 5% klu-
suli mohou se přetrhnout
se svým souhlasem. Aby

NĚMEC Drahošlav

To si trochu pletete, pane kolego. DPH znamená daň z přidané hodnoty a nikoliv dát Pilipovi houby.

PAVEL JAVOREK

ne, když si tak mohou v klidu přivlastnit cizí voliče i s jejich penězi a tváří se spokojeně až na výsost. Když Gross Luxovi naznačil, že by většinový systém vyřešil patový stav ve sněmovně dočkal se tohoto: "Výhrůžky tohoto typu jsme už dříve slyšeli...". Podívejme se vyhrůžky a 5%

U v n i t ř ě í s l a : ~~klauzule je co?~~ Navýsost demok-
ratické, hlavně že to sype. VU.

1. Václav J. V o s t ř e z: Novelizace volebního zákona České republiky - o možnosti volit v zahraničí.
2. SEEN - Společnost východoevropských národů v Kanadě.
3. Vladimír Hajný: Kontrolní svazek akce "CRBITA".
4. Miloš N e c h v á t a l: Katedrála sv.Víta."Věrní zůst."
5. Sidonie Dědinová: Slyšne i druhou stranu...

Předpokl.cena: 2,- Kč NTČ 47263 Náklad: 50 výtisků

v y c h á z e l o 1973 - 1975
o h n o v e n o 1987 ročník 15 čí

Vydává: Vladimír Hajný Red.
ČSA 34, 787 01 Šumperk rada:+Julius A.Varga

Uzávěrka: 30.4.98

Dokračují ve vydávání zého svazku "Orbita" vedeného jako kontrolní svazek
na Minister.vnitra pod číslem 18258/2 v letech 1973 - 1976. VI.

MINISTERSTVO VNITRA

Přísně tajné!

Správa _____
Odbor I _____
Oddělení 2 _____

Kontrolní svazek čís. _____

Akce "ORBITA"

(název materiálu)

Začato dne 11. V 1973

Ukončeno dne 20. 12. 1978

Archivní číslo 878P

díl čís.

878P 120

18258/2

Pořizeno podle zák. č. 140/1996 Sb.
13. II. 1978
Čj: ASU- 1438/109
podpis: <u>Am 1</u>

"Res publica" č. 18/1998

VACLAV J. VOSTREZ
18 Aintree Court
Hamilton, Ontario
L8K 4R9 CANADA
Tel/Fax: 905-547-0219.

Věc: Novelizace volebního zákona Č. R.

Hamilton, 11. dubna 1998.

Vážený pan
Ing. Vladimír H A J N Ý,
vydavatel týdeníku RES PUBLICA,
CS Armády 34,
787 01 ŠUMPERK, Č. R.

Vážený pane redaktore!

Byl jsem překvapen zprávou ve Vaší publikaci z 24. října 1997 /ročník 14, číslo 43/, podle které jste mne Vy a okruh Vašich spolupracovníků navrhli jako kandidáta na presidenta České republiky. Vzhledem k mému stáří to byl zřejmě odvážný návrh. Píši tento dopis, abych Vám poděkoval za důvěru a také jej zveřejní, ve snaze podpořit změnu volebního zákona Č. R., ve sméru dosažení základního práva občana, to je "práva volit a býti volen". Tedy i toho občana, který je v době voleb za hranicemi státu, nebo je krajanem, či exulantem.

Po roce 1948 jsem odešel za hranice, abych zachránil svůj holý život a pracoval jako exulant pro návrat svobody a spravedlnosti do rodné Vlasti i v celém světě. Nikdy jsem se nevzdal původního občanství a domovské příslušnosti do obce Záhornice /nyní Trnov/ v okrese Rychnov nad Kněžnou. Toto je nyní úředně uznáno a tak vlastním "Osvědčení o státním občanství České republiky" ze dne 10.8.1995 a také cestovní pas Č.R., platný do 11.8.2005. Podle dosud platného volebního zákona mohou volit jen uvnitř hranic Č.R. a to není spravedlivé!

Volební zákon Č.R. má ještě další závadná ustanovení, jako je umělé hranice získání nejméně 5 % hlasů voličů, než-li strana dostane zastoupení ve sněmovně a když 5% nedosáhne, pak si rozdělí její hlasy strany, které prošly. K tomu voliči nedali souhlas a v kombinaci s nařízenou povinností složení vysoké kauce pro každého kandidáta, to nepřipustně upřednostňuje stávající zavedené strany. Obrodná hnutí v takovém systému mají jen malou naději na úspěch. Domácí veřejnost pak ztrácí zájem o účast ve volbách a stoupá nedůvěra k veřejné správě. Není třeba rozvádět, jak cizina odsuzuje takovou málo demokratickou volební praxi v České republice... Žádám proto naléhavě o urychlenou novelizaci volebního zákona.

S pozdravem

Ves

Václav Jiří Vostřez.

Katedrála sv. Víta

Kdo nepochopil právní stránku této kauzy, zabředl do petice a tím se ztotožnil ve sporu mezi církví a správou Pražského hradu. V soudním rozhodnutí se praví: "Vlastníkem chrámu sv. Víta a pozemku, na němž stojí je církevní právní subjekt katolický metropolitní kostel sv. Víta." Odvolání kancláře prezidenta republiky spolu se správou Pražského hradu proti rozsudku OS pro Prahu I v této věci je podle L. Dobrovského řízen jen právními důvody a nedostatky v rozsudku. Jaké že to máme soudce neznalé právních důvodů a listinných důkazů, dle kterých soudili a rozhodli. Kde je právní stránka věci? V základacích listinách je zapsáno, že majetkem

kostela je metropolitní kostel sv. Víta a správou kostela je pověřena metropolitní kapitula téhož kostela. Různé petice proti rozhodnutí OS pro Prahu I někde hrozící i stávkou nebo pohotovostní stávkou však vyvrcholilo vlastní peticí 107 poslanců ČR Parlamentu. Toto jejich počínání je opravdu nedůstojné politiků, což svědčí o jejich politické úrovni. Kam jsme se dostali po 4 letech úsilí o demokracii v našem státě! V jakýchpak myslích se odehrává tento scénář. Nerespektování rozsudku, vyslovení pochybností soudu, tak co se nyní děje je nějaká hra kohosi a je velice nebezpečná. To však si musí každý uvědomit, že tato hra nás uvnitř této země rozděluje. Musíme si uvědomit, že zákonodárci zpočybňují rozhodnutí nezávislého

soudu. Nám, kteří jsme prošli tím rájem nám cosi a hodně připomíná minulý režim. My dobře víme, o co jde. Je to nová kulturní revoluce Zdeňka Nejedlého s hybnou silou celé této kampaně, včetně nedodržování právních norem, obratnou manipulaci s fakty, hlavně masivní propagandou proti katolické církvi. Víme, kdo tento chrám katolíkům odňal. Komunisté a bolševici vystudovaní a vyškolení v Moskvě, kterým nestačilo, jakou mravní bídu způsobili celému národu a vrhli se jako supi i na tu nejskvostnější památku našeho státu - první chrám naší země. Proč veškeré zákony, které komunisté odhlasovali, nebyly hned po r. 1989 zrušeny vůbec a nahrazeny. Jestli byla KSC prohlášena za

zločineckou, tak jaké to byly zákony a tak i na tom vydělali a ještě dnes mnozí z nich vydělávají.
Miloš Nechutal, SPV - Praha
21. února 1995
"Václav zůstali" 2.3/95

S. E. E. N.

The Society of East-Central European Nations

P. O. Box 79538 Gagemount Postal Outlet
HAMILTON, Ont. L8T 5A2 Canada. Tel./Fax (905) 383-0038

**SPONSORING
LOCAL
MEMBERS**

Association
of Czechs,
Slovaks and
Ruthenians

Canadian
Polish
Congress

Czechoslovak
Association

Estonian
Society and
War Vets
Association

Hungarian
Cultural
Society

Latvian
National
Society

Lithuanian
Canadian
Community

Romanian
Cultural
Association

Ukrainian
Canadian
Congress

Hamilton, in March 1998

To: _____

*The Executive Board of
The Society of East-Central European Nations
Hamilton, Canada*

request the honour of Your presence at the

SOCIAL DINNER EVENING
with two speakers.

1. Mr. Wojciech M. **WOJNAROWICZ** :
" Morality and Politics in the Post-cold War World "

2. Dr. Helen **SEMENUK** :
" Reforms in Canadian Immigration Policy "

The dinner will be held
at the St Stephen's Hungarian Parish Hall on
134 Barton St. East, Hamilton, Ontario 1998 **April 30** (Thursday)
at 18:30 /6:30pm

Tickets \$15.- per person
Cash Bar.

For tickets, please contact latest *before* 1998 April 20th:

Kardinál mučedník

Štěpán Trochta se narodil v březnu 1905 ve Francově Lhotě na Vsetínsku, gestapem zatčen v letech 1940 a 1942, v koncentračních táborech Terezín, Mauthausen a Dachau prožil tři roky. V říjnu 1947 ustanoven sídelním biskupem litoměřickým. Po únoru 1948 se stal mluvčím katolických biskupů a tím začalo pronásledování státní bezpečnosti. Komunistická justice mu uložila několikileté domácí vězení a pak ho odsoudila k pěti

letům vězení. V šedesátém roce byl amnestován a v osmašedesátém rehabilitován. Vrátil se do Litoměřic, v roce 1973 jmenován kardinálem. Po estébáckém výslechu v roce 1974 kardinál Trochta upadl do bezvědomí, z něhož se neprobral. Tak bolševici uštvali dobrého člověka, výborného mukla a věrného skauta!

E. Lindaja 383-0038
A. Liaukus 574-4360
J. Sulzycki 573-2118

V. Vostrez 547-6219
I. Chorneyko 627-1050

Německé hnutí Pax Christi žádalo zrušení branné povinnosti. Zdůvodňuje to tím, že se povinná služba nesrovnává se svobodou a právem sebeurčení občanů v demokratické společnosti.

Narozeniny Rádia Vatikán. V pondělí 12. února oslavilo Rádio Vatikán své 65. narozeniny. V roce 1931 zahájil papež Pius XI. vysílání latinskou promluvou přenášenou na krátkých vlnách do celého světa. Zaměstnanců je dnes na 400, denně vysílají ve více jak 30 jazycích a ne každý den ještě v dalších 12 řečech. Pracovníci pocházejí ze 60 zemí.

Bruno König, knížecí arcibiskupský vrchní účetní rada v.v.v., 80 let; jeho žena Emma Königová roz. Clementová, 77 let; bratranci Ing.Hubert Loischner, naposledy bytem v Trutnově, taneční Čechy ubit k smrti (zpráva očitých svědků); sestra něho otce Maria Weiserová, žena obchodníka, zemřela v Erfurtu na následky vyhnání; její vnuk Weiser zemřel ve věku 2 měsíců v transportu; otcův bratraneček Josef Rainold, majitel mlýna v Javorníku, zemřel v jednom lágru; žena něho bratrance Lotte Brieterová zemřela ve Vídni v lágru na tyfus; sestřička Maria Hannichová roz. Clementová (matka 2 dětí) zemřela v Bonnu na Ryne na ochrnutí nervů následkem podvýživy; sestřička Lydia Chmelová roz.Königová, manželka dr.Chmela, zemského rady v Bilovci ve východních Sudetech; zemský rada dr.Hans Chmel, jeho matka a jeho dítě, 7miletá holčička; tato rodina zřejmě nezemřela přirozenou smrtí.

Dodatek: za osobu a udání dostávali naši udavači prý 200 Kčs. Taburový dozorce N.N. nám Čestěji koupil z vlastních peněz chleba a margarín, když jsme museli pracovat v lese. Naproti tomu se prý podle očitých svědků jako dozorce v mužském táboře v Adolfovích (tři čtvrti hodiny cesty od našeho tábora) podílel na zavraždění 10 mužů. Mezi nimi byli dr.Franke, advokát z Jeseníka a pan Hauke z Červené Vody. Jejich ženy byly v našem táboře a dozvěděly se o smrti svých mužů teprve po propuštění.

Krátce před vysídlením jsem dostala nějaké prádlo a šaty z české obecní správy v Javorníku.

Vcelku byly ruske vojenské oddály daleko slušnější než českí partyzáni.

Co jsem zde napsala, je čistá pravda.

Zpráva 166

JÁCHYMOV - PŘÍPAD KROUPA
Vypovídá Rudolf Berthold, 26.8.1949

Pocházím z Jáchymova a Kroupu znám osobně. Když mě 20.8.45 vyhnali, objevil se Kroupa v doprovodu čtyř ozbrojených mužů a dvou žen v mých domech "Slunečná vyhlídka" č.324, nejprve žádal, abych vydal všechny pevnostní hodnoty, spěrky atd., a potom během 20 minut opustil dům. Na mou otázku, zda se může písemně vykázat a zda má pověřen k tomuto násilnému činu, odpověděl pustými výhrůžkami. Kroupa se přitom choval tak, že jsem měl dojem, že je sám městský komisar, což

- 177 -

přechodem zaměstnání jako kočárka a zahradník jsem se dostal do kaolinky Petzold a Döll, kde jsem pracoval v kanceláři truhlárny, 18.prosince m.r. jsem se z Kadani vysílel do Ilaverska.

O poměrech v kaolince mohu poskytnout tyto údaje: závod byl zestráněn a vede ho někdejší oúchodní zástupce Schreier, který s Němci slušně zacházel. Z 300 dělníků bylo 108 Čechů, z úřednictva 25%. Závod trpěl velkým nedostatkem uhlí, z 20 pécí bylo v provozu jen 5. Odborníci byli snad všemés ještě Němci, z českých pracovních síl mnoho lidí nebylo z oboru. Tak v tvařování truhlářské pracoval český porcelánový dělník, který neuhlé, kudy kam. Neprojevovav ani náležitou chuť, záhodil zapracovat se. Tak tomu bylo téměř v všech oddátech, kteří byli přijati jako dělníci. Po celý den křičeli české vedení zavodu, kterému mimo jiné vytykali, že zpronevěřilo alkohol a cigarety, určené dělníkům. Sdělení, které o tom zaslali pražskému ministerstvu práce, však vedení zavodu vyvrátilo předložemím patřičných kontingentů.

České vedení zavodu se snažilo udržet si za všech okolností německé odborné síly. Odmítali žádosti o dobrovolné vysídlení, které nedělaly jeho souhlasu, a tím, že německí pracovníci jsou pro udržení chodu podniku naprosto nezbytní. Pánové z vedení zavodu podíleli do českého vnitrozemí jen proto, aby z deportačních táborů priváděli nazpět ženy německých odborníků. V té věci dokonce jezдили na pražská ministerstva a poukazyovali na to, že by německé ženy měly raději vest do-mácnosti svých zaměstnaných mužů, než zbytečně strážat při masovém pracovním nasazení v zemičeství.

Všobecně byli pracovníci nášeho zavodu vyzváni, aby se rozhodli pro ČSIL. Tato výzva se týkala i dělníků, kteří bývali členy strany. Avšak všichni německí dělníci, i antifasisté, vytrvale žáдали o vysídlovalecké povolání, z největší části byli vysídleni z vlastních bytů a při drancování přišli o většinu osobních věcí. Postávali předávky pro lézce pracující, přesto však na tom byli hůř než českí dělníci, protože německé nořiravínové listky obsahovaly mnohem méně potravin (např. žádné maslo ani maso).

- 178 -

Uhléčné doby neobkázaly plnit kontingenty ičžby, poně-vadž českí horníci byli z vlné míry zaměstnání na ji-ných místech v různých bývalých německých podnicích. Do velké povolačské akce do dolu byly před vánoci za-hrnuty desettisíce Němců. Poněvadž lito německí pracov-níci však nejsou z oboru a drží je tam jako otroky, jsou pracovní výkony velmi slabé, už z nedostatku fyzických sil.

Pan dr.N., který se jako český notář stal mým ná-stupcem v Kadani, mi jednou v rozhovoru řekl, že bych měl optovat pro ČSIL, abych mohl kancelář opět převzít. Sám by chtěl nřjraději žít v Kadani, na své původní pracoviště. Odvětil jsem mu, že na základě do-savadních zkušeností budu raději uláždičem v Německu, než tady notářem.

Zpráva 171-176
KARLOVY VARY - UDÁLOSTI ROKU 1945
Vypovídá Marie Scherzerová, 23.1.1951

Po vstupu sovětských vojsk do Karlových Varů se jeden ruský oddíl ubytoval na parkovišti aut a taxíků u hřbi-tova, asi 50 kroků od hřbitovní správní budovy, kde bydleli moji rodiče (Franz a Julie Weisovi) a má sestra (Gertrud Weisová). Dne 17.května 1945 k 23.hodině přepadli asi 30 ruských vojáků tento dům, vytlomili domovní dveře, vpádli do bytu svých rodičů i do kancelářských místností a začali tam všechno nesmyslně ničit. Rodiče ani sestra nešli v byt, nřjbrž v jedné obytné čtvrti u známých, nechtě se obávali drancování. Když jsme se na-studujícího rána o věci dozvěděli a po 3 dnech zas moh-li do domu a do bytu, naskytl se nám poráž naprosto zpustosení. V kanceláři byly vytlomené skříně, psací stůl, železná ská aid., peníze, akta, knihy, dokumenty ap., leželo roztrhané a rozházené po zemi, i psací strojí shodli na podlahu. Ještě hůř to vypadalo v byt, zmizelo prádlo, šaty, periny, nádobí a něco z toho. Po-trháno a poštřeno, leželo v nedalekém lese. Zbytek věci jako nábytek byly zčásti demontovány, potraviny pohnané po zemi a celý byt olupně znečištěn. Byl to otravný a bezužitečný politický útok a sestra musela nyní bydlet v mne. Po tomto drancování vykonával otec i nadále své povinnosti u hřbitovní správy, matka se však soustavně radat a vyčistit byt. V těchto dnech ji však soustavně obtěžovali a zneklidňovali rusští vojáci a partyzáni i českí civilisté, kteří se vydávali za komisarce. 1.června 1945 přepadli něho otce při práci na židovském hřbitově 2 českí četníci, kteří jej zbil obušky a boxerovými přis-tenci. Nato sli oba četníci do budovy hřbitovní správy a tam naražili na mou matku. Povítekli jí do kuchyně a

- 181 -

začali ji tlouci. Když dokonali i tento hanebný čin, v kuchyni ji urazili. Potom sli ještě do kanceláře a vytlili si zlost na zamestnanci Alexandru Neumayerovi. Ten se děl, nič zleho netušce, u psacího stroje a psal. Také je-ho zmlátili. Údajně na následky týraní později zemřel. Matka mezitím ve strachu a bolestech otevřela okno a volala o pomoc. Útec, který se chtěl právě začít ubíhat do bytu, slyšel matečnou volání o pomoc a nato sli v duševní depresi chtít vzít život tím, že si otevřel tepny na krku a zápisil, aby tak ukončil své trápení. Jižta návštěvnické hřbitova našla otce v nové části katolického hřbitova, kam se dovílek, ležícího na jedné hrobce v kaluži krve. Páni spechala do hřbitovní kanceláře vyzoomčla pana Neumayera i matku, kterou mezitím pan Neumayer vysvobodil z uvěznění. Pan Neumayer ihned řekl vše telefonicky zachraněné službě, která převezla otce do nemocnice.

Dne 3.června 1945 navštívila otce v nemocnici má sestra Gertrud Weisová, svagr šrnst Scherzer a já. Svagr odešel z nemocnice krátce před 17.hodinou, zatím-

odpovídalo mlnění obyvatelstva, takže jsem se musel po-drobit násilí a o všechno jsem přišel.

K přítomnosti při popravě M.Steinfelsnera jsem byl donucen pod hrozbou zastřelení, tak jako veskeré oby-vatelstvo, a stal se tak jejím očitým svědkem. Úvedení skutečnosti mohu odprisahout ja i moje hospodyně paní A.Martinitzová, která i nyní bydlí v mno.

Zpráva 167

JÁCHYMOV - BESTIALITY, POPRAVA
Vypovídá Otto Patek, 25.8.1949

V květnu 1945 došlo v Sudetech k převratu. Od té doby začalo pronásledování německého obyvatelstva. Jako předseda byl dosazen Franz Kroupa, dříve úředník v ta-bakové továrně v Jáchymově. Kroupa zutřivě nenáviděl Němce a židy. Osobně se podílel na prohlídkách ně-meckých bytů. Byl to také on, kdo rozhodoval, které osoby zatknout a které zlikvidoval. V mém dome dělali domovní prohlídku dvakrát. První provodil českí vojáci, kteří se chovali velice slušně. Druhoo prohlídku prováděl Kroupa a s namířenou pistolí ji osobně vedl, provádělo ji četnictvo. Při této prohlídce mi vytlomili všechny skříně a skřínky a vyrabovali je. Hosty, které jsem ještě měl v dome, sňhali dohromady a oloupili. Přesotce u mne nenašli nic přitežujícího, byl jsem dovezen na policejní stanici, údajně abych podepsal protokol. Připravenými auty odvezli veskeré klenoty, hodiny, zlaté a stříbrné zboží, jakož i zlomkové zlato a zlaté mince z mého obchodu a několik kufrů cenných věcí, které byly před bombami ukryty ve sklepe, jakož i několik kufrů, které patřily lázeňským hostům. Z policejní stanice jsem se dostal do smutně proslulého lágru v Ostrově, o čemž rozhodl Kroupa.

V tomto lágru jsem byl s 37 dalšími Němci a byl jsem bestialně týran. V den příjezdu mě dovedli do tanečního sálu bývalého hostince "U Francouzů", zatčení lidé tam stáli u stěny a byli už do krve zbiti. (...)

V noci z 5.na 6.června 1945 k 22.hodině přišlo k nám do tanečního sálu 11 nebo 12 Čechů, přinesli lavici a deky, kterými zakryli okna. Jako prvního se zmocnili hodináře Johanna Müllera z Jáchymova, položili ho na lavici, zařiva mu nožem urezali uši, vypíchali mu oči, bajonetem bodali do ust, vytlamili mu zuby a položili paže přes kolena a nohy přes lavici a zlomili mu kosti.

Protože stále ještě žil, omotali mu dvakrát kolem krku kabel a tahali ho po sále, až se krk vyvrátil a tělo nejevilo známky života. Když jej vláčeli kolem, postavil se mu jeden Čech na tělo, aby je zatížil. Mrtvola byla už jen hromádka masa, zabalili ji do něho kabátu a polo-žili doprostřed sálu. Stejným způsobem téže noci zavraždili ještě šest jiných lidí, z toho tři řísskoněmecké vojáky. Kdykoli byl další člověk mrtev, mlátili nás gu-movými obušky. Poněvadž trochu mluvim česky, musel jsem vřazdění přihlížet, zatímco ostatní stáli objícejm ko zdi. Vřazdění Němci přišerně křičeli, protože byli mordováni při plném vědomí. Protože to vše museli spo-lupožít, tři vězni zkeřileli a já sám jsem byl blížek šilensivi. Mezi zavraželenými té noci byli krome hodináře Müllera ještě lesník Kraus a truhlářský mistr Zechel z Jáchymova a jeden sudetský Němec, kterého jsem neznal. Veskerá zatčení a zavřání se v Jáchymově děla na Kroupův pónoc. Vřazdění mělo druhého dne pokračovat, ale poněvadž přijela vojenská komise, vřazdění skončilo.

Z Ostrava jsem se dostal do jiného lágru v Karlových Varech a Nové Rolí, vcelku jsem byl věznen 17 měsíců. Nebyl jsem propuštěn dříve proto, že to v Jáchymově nepovolil Kroupa.

V den mého zatčení, 4.června 1945, byl bez řádného soudu před radnicí veřejně oběšen pan Steinfelsner, ma-jitel pivy v Jáchymově. Každý německý obyvatel Jáchymova byl pod pohrůžkou trestu smrti přinucen být popravě přítomen. K sejmnutí mrtvoly došlo údajně na příkaz amerických důstojníků, kteří projížďeli Jáchymovem. Moje rodina sama viděla americké vojáky projíždět městem.

Moje žena se s různými poživcenými zaszovala u vedení tábora v Ostrově za mé propuštění, ale na Kroup-ovu pokyn jí četníci během 20 minut vykazali, bez ka-bátu a se 7 markami v kapse, aby už nemohla podnikat další kroky.

Prohlašuji, že mé údaje odpovídají čistě pravdě a že je mohu kdykoli stvrdit přísahou.

Zpráva 170

KADANĚ - ZADŘIZOVÁNÍ KVALIFIKOVANÝCH DĚLNÍKŮ
Vypovídá dr.Julius Geppert, 8.1.1946

Až do převratu jsem byl notářem v Kadani, pak mě Češi vyhnali z mého dosavadního pracoviště. Musel jsem opustit byt a dom a přišel jsem o veskerý majetek. Po

- 179 -

Jokrečování
Slyšme i druhou stranu...
Stále víc komisarů, celkem jich bylo asi 8. ozbrojených
"Republika"
8.10/1946
- 182 -

co sestra a já jsme v otec ještě zůstaly. Náhle proniklo do nemocničního sálu hulákání a křik a po dolejší době se tam objevili čtyři českí civilisté s "údajným komisa-rem". Čerho u, došli k nám a tázali sr, kdo jsme. Po zodpovězení otázky stříhli otce s postelí, vzali mu ka-pesní hodinky a oznámili nám trem, že jsme zatčeni. "Když jsem se zeptala, proč jsme zatčeni, řekli mi: "Musí to odněst ještě víc Němců," S hrubými nadávkami nas strkali se schodu - otec byl jen nedostatečně oblečen v košili a kalhotech - a do připraveného auta. Čtyři ci-vilisté se posadili na blatníky a nejrvice se jelo na ro-dnůj výbor, který byl v byvalém židovském starobinci a pozdější vlně budově. Dva civilisté se odebrali do budovy a po krátké chvíli se vrátili s několika lahvami alkoholu v naruči. Rozdělili si je mezi sebou a začali se ihned opíjet. Za neustálých nadávek a výhrůzek jako "ještě se na všechno dobře podívajce, to je vaše po- slední česta, vy nacistické svine", nás poslední hodí-na uaderila" aid., pokrývala jízdu k "Zlatému krizi" ve Waldzeje, sídlo české policie, komisarů, partyzánů a pod. Když jsme tam došli, strčili nás do přízemí míst-nosti vlevo a zasyňovali nás nejhrubšími nadávkami. Výraz "nacistické svine" byl ještě nejmršnější. Otec se musel posadit na židli a sestra a já jsme stály vpravo a vlevo od něj... K omem čtyřem civilistům se přidávalo

rozbitém hrnci první jídlo. Lžice nebyla, holými prsty jsem musel lovit větší kusy zeli, ale hlad bořil, a tak jsem pohrdl smrtí a hynce vyprázdnil. Odpoledne jsme dostali čtvrt litru černé kávy. Běžnou denní stravu bylo 100g chleba, v 7 hodin káva, v 10,30 hodin půl litru zelné nebo bramborové polévky, ve 4 hodiny opět půl litru kávy. To byla voškerá náplň žaludku na celý den. Polévka bez jakékoli zápražky a tuku. Naproti tomu žili trestanci v Kartouzích téměř panský. Několikrát týdně knedlíky, pečené brambory, bílá káva, dostatek chleba, marmelády, prosně, z věznické stravy se najedli dosyta. Jejich vztah k dozorcům, byl bezmála kamarádský. Trestanci se rekrutovali vesměs z těžkých zločinců, loupežníků, vrahů, vrahů z vášně, zákerných vrahů atd., s tresty na doživotí, na 25 let, 20, 15 až 5 roků. Trestanci, kteří nás každý týden holili, byli zabíjáci a loupežníci než jejich trvalé osazenstvo.(...)

Po několika dnech v Kartouzích nás přeskupili a já se dostal do jedné cely s muži z Rumburku. Bylo nás tam naspáno 25, na spaní šest slámků a žádné příkrývky. Hlad se projevoval stále silněji. Začali sestavovat pracovní kolony. Na autech a traktorech nás vozili na statková pole. Pracovali jsme po celý den s prázdňím žaludkem v slunečním upálu a vkláče na nekonečných polích cukrové řepy. Dozorci jako pohanění, safáři ze statku byli zvláště brutální a mnozí z nás, komu práce nešla dost rychle, dostal od safáře násadové motyky po zádech. K jídlu byly obvykle vařené brambory, nebo brambory a zeleninová polévka. Byla to otročtí práce. Zvlášť obávaná pracoviště byla: "hladový dvůr" v Detenické, velkostatek v Popovicích, lesní školka Mazánek v Jičíně, stavba mostu v Železniciích. Pokud měl člověk štěstí a pracoval občas u nějakého malého českého sedláka, pak měl zaš jednou plný žaludek. Tu se musím zmínit, že se k nám malý český sedlák choval z velké míry humanně. Utíkal měsíc po měsíci, dozorcí mezi námi záměrně rozšiřovali vymyšlené pověsti, jednou radostně, vzápětí opět smutně, hlad nám deptal tělo stále víc, mučily nás vši, šaty šly k čertu, košile nám přímo hnily na hrbetě a už tu byly první případy úmrtí následkem naprostého vyčerpání.

Označovali nás jako vězňe ve vyšetřovací vazbě, ale žádná vyšetřování se v Kartouzích neděla. Na černé tabuli vykazovali, že tam v srpnu 1945 bylo 1.200 vyšetřovaných. Vi Bůh, že pro víc lidí nebylo v Kartouzích

sta, tím spíš, že ve věznici bylo ještě několik set stanic a mladistvých. Potřeba pracovních sil na největší práce byla stále větší.(...)

Byli jsme zcela odříznuti od zbytku světa. S příznými jsme neměli vůbec žádné spojení. Denně bylo kolik lidí zahrabáno na vězeňském hřbitově. Stal jsem náhodným svědkem pohřbu jednoho z našich zemřelých. Byl to člověk z Varnsdorfu. S jedním společníkem smi vykonával nějaké práce na vězeňském hřbitově. Dva zni v doprovodu inspektora trestního přivezli na dvouleté rakev a donesli ji k vykopanému hrobu. Potom oleli víko, rakev naklonili a do hrobu se skutálela mrtlá, obětná jen v roztrhané košili. Nohy i jakž takž užitelné šaty si vězňice ponechala.

Pokud se mohu rozpomenout, zemřeli v Kartouzích tisíc z Rumburska: městský inspektor Hans Keil z Rumburku, železničář Melnert, bankovní úředník Klier, obdlník Anderle, zaměstnanec pracovního úřadu Reindl; zdějí následkem pobytu v Kartouzích zemřeli v Česku pět: rumburský obchodník Otto Münzberg, sluha Oskar nther z Rumburku, Mücke z Horního Jindřichova, prorista u firmy Schierz, Rus šco. v Rumburku, Walter hard z Horního Jindřichova a mnozí další, na které nevzpomínám. Nepřeháním, řeknu-li, že na následky toto utrpení zemřelo 20% lidí. Vězni pocházeli z těchto oblastí: Rumburk, Varnsdorf, Vrchlaby, Mimon, Hlone. Nejnejmilosrdnější dny v Kartouzích byly neděle a útky. O půl 11 se vydával oběd a večere zároveň. Do úheho dne ráno nebylo nic.(...)

Kartouze, to je komplex budov, určený řádu karteziáa a postavený z Valdštejnova příkazu v letech 1647-48, celý pro kajčnický se stěnami 2-3m silnými, s vytvošenými okny, které lze otevřít jen tyčemi 4m uhyými. Klášterní kostel ještě existuje. Tam jsme nešli vstupit, protože jsme měli vši. To vše bylo oběáno zdmi 4 až 5 metrů vysokými. Ani na dvůr jsme směli vstupit s pokrytou hlavou. U hlavních brány dve lke sochy, představující Petra s klíčem a Pavla. Demující je pohled na vězňe, kterým na nohy přikováli čy až 30kg těžké a kteří žijí ve zvláštních kasetech. To jsou zločinci, kteří se stále znovu pokoušejí útek.

Do České Lipy jsme dorazili, jak jsem se už zmínil, prosince. Ihned nastalo shledání s družky s Varnsdorabrzy jsme zjistili, že o propuštění domů vůbec neze být řeči. Když jsme byli naležité odsvíceni a nouzově ubytováni, zjistili jsme, že jsme na tom se stravou trochu lépe než v Kartouzích. Měli jsme už 180g chleba na den. Kávy trochu víc a lepší oběd. Pro nás vyhublá těla to však bylo málo. Skutečně zotavit jsme se nemohli. Práce nebylo mnoho, měli jsme lepší lékařské ošetření, protože lékaři byli internovní sudetskí Němci, kteří znali našu utrpení. Mnoho z nás tak udrželi při životě a já těmto mužům nemohu ani dost děkovat za jejich obětavost.

Československý štábní strážmistr Vebcr(Webcr) jako velitel (labora nám zato zůstane všem v paměti. Neustále opilý, nelidsky brutální, nenávidící všechno německé, bezohledný tyran, zkrátka, náležel mezi kreatury. Dřívější čestí důstojníci četnictva, kteří tu byli nasazení, postupně prováděli vyšetření a výslechy a nastal čas, kdy bylo mnoho vězňů propuštěno, mnoho však tvrdě potrestáno. Mně uderila hodina svobody 6.zářní 1946, kdy se zjistilo, že proti mě osobě nelze vzněst nejmenší obvinění z trestního činu a že mi celé to utrpení mohlo být ošetřeno, kdyby jistý sudetský Němec

puškami, gumovými obušky, koženými trnovy, boxerskými přestenci atd. Potom začal komisar C F B a Janinou nemnou: "Tak, ty německá nacistická zvířec, kolik chleba jsi ukrýval při mobilizaci, když přišel Adolf," a nálo začali všichni "komisari" mlátit oce vším, co pře- ve měli v ruce, až mu krev stříkala na všechny strany. Když jsme začali plakat, nastodřili rany i nám. Otce potom odvlekli do vedlejší místnosti, hodili jej na pyc- nu a bítl začalo znovu. Po tomto trýznění jej přitáhli zpět do první místnosti.

Možtilim přivleci nekléce z Německ zadržované v "zlátní krizi", kteří byli po bři poseti krvavinami političtími, otevřenými ranami a omouchanými v očičích a na rukou a teniči k nepoznání znetvořeni. Nyní se jednalo po druhém palu: "Znaš tuhle německou nacistickou svatý? Az na jedineho odpovídáš, že ne, protože předvedeš li- di dle jme poznání ani ty, Jan Janing, někdejší vrchní za- hrádník libhořovské zahradnické Alfred Lipperl, rovněž znetvořeny krvavinami političtími a spouštěním, odpove- děl na otázku, "ano." Nalo řekl komisar Erha Lipperl: však odvedli: "Pane komisar, to nemohu, zastřelíte zkrátka mne, ti tři ne nedělají. Nalo předvedl: Erha zase vy- hnal z místnosti, během konfrontace pracovali "komi- sari" oge dat, jeden ho stále tahal za uši a druhnce mu prave ucho naržili, jiný ho polil benzínem a chlel ho zapalovat, čemuž jiný však zabránil tím, že mu odrazil zapalovač, jiný jej zas hodal spřekýmí pátkem: nalo do- zad a do hoku, jini ho hodali puškami nebo kopalí.

Nakonec ho zase strčili do vedlejší místnosti. Komisar Erha se mne jak zeptal: "Nas nějaké poslední přání?" Tu jsem věděl, co se s námi stane. Srdčila jsem nu, že bych ještě ráda viděla matku a své tři ma- le děti (4 a půl měsíce, 4 a 6 let) a rozloučila se s ni- mi. Žádal mňaká děkav o úgeh dětech a ja jsem nčila s sebou jejich fotografie. Nalo řekl: "Güncle sr: rozloučit s otcem a sestrou nebo ne?" Myslela jsem, na matku, na své malé děti a, na matce, o hranz jsem však už dele než rok neměla zprávy, a vedlejšíle jsem: "Musí-li to být, ano!" Strčili mce do vedlejší místnosti a pod dozorem jsem se musela rozloučit se svým mlhým otcem. Hovoril jen tise a řekl: "Hodravuj se svým matku," jřitom kr- vácel z úst, z nosu a z úst, jedno oko bylo tak rubčile a podílce krvi, že ho ani nepovrel. Stuska jsem mu tu- ku a políbila na čelo. Vzrušením a bolestí jsem nemohla promluvit. Hlídka už trala, "Veni!" Sja jsem zpet do

místnosti, kde stála sestra, abych se rozloučila i s ni: Mrtvose bléda mi padla kolem krku a nechtěla se me pustit. Tem chlapem to trvalo příliš dlouho, začali nás tlouci gumovými obušky, až se sestra vyčerpána zhroutila. Hruge ji zas postavili a trvali, "tychte, tychte, nemáme čas." Několik jich už vedlo otc z místnosti a jini tahlí sestru za ním. Ja jsem se musela přidat. Samozřejmě jsme přitom byli oblozeni celou horou "ng- mšarů". Když jsem došla ke dveřím na dvůr a viděla ven, otec a sestra už tam byli, musela jsem se zastavit a "komisar" Erha ve dveřích počkal "jeden, dva, tři", stěry prašky dvorem, kešlo na otcových prsou se tude zotavila, vzduha se a on křesl pozpárku na zem, hlava uderila o dlaždení. Vystřel solva dozněl, tu padly dvě další rany a sestra se skácela. Odehrálo se lo v něko- lka vteřinách. Me hnni gumovými obušky zpet do mš- nosti. Tam mi řekl komisar Erha: "pro dšesak vás pro- pustím, musíte mi ale sblit, že nebudete povídat." Za- to bylo už stalo, já mam srdce pro vaše tři děti." Za hrubých nádvěk ne potom hnali ze "zlátního krize". Vy- lílena událost se odehrála bez jakékoli výstupu a od- čivle, kdy nás odvlekli do "Zlátního krize", až do meho propuštění, solva v 30 minutách, dele jsme tam nebyli.

VALDICE - TRPSTANEC TÁBOR

Domu 25.května 1945 asi ve 13.30 hodin přijel k našemu domu Horníhojindřichovska ulice č.15 ve Varnsdorfu osobní vůz, vystoupil z něj dva partyzáni s odlišnými stroj- ními puškami v rukou a probážízi, že jsem zlaten. Byl jsem jen narychlo obleden, musel jsem okamžitě nastoupit do auta a jelo se do Rumburku, kde jsem byl předveden předšřijřicím komisar, dozoremu revolucion Vybor- výslech se odehrával v někdejším službním bytce zeme- ského správního úřadu. Přitomily byly už další zatčene osoby. Musel jsem se postavit obličím ke zdi. Předce omou byl vyslyšan starosta z Horního Jindřichova, Ru- doll Keil. Ve vyslyšovaci místnosti stála celá řada čet- níků, přitvrpena k ideru. Člá procedura se odohrávala pod vedením staršího svra Wagnera z Horního Jindřichova. Který mi netařivně přednázel různé zlečiny. Hlavním obviněním bylo: jste straník, nepřítel Českoslo- venška a židů, v roce 1936 jste udával komunisty, kteří

se dostali do koncentračních táborů. Kromě toho jste byl příslušníkem Sv. Když jsem tato obvinění odmítl, nechal to na vedoucí, takže jsem byl nucen podepsat vyšetřovací protokol, jinak by si to vynutili bitím.

Po výslechu jsem se dostal do policejního vězení v Rumburku, cela č.1. Bylo tam už pet mužů, z výstupu jsem byl zcela otupělý, posadil jsem se nekléce na pře- nu. Tu mi někdo řekl: "Franz, nepoznáváš mě?" Teprve nyní jsem se rozhlédl a poznal přítelonce: Eduarda Grop- manna z Rumburku, zelezniceare Melnerta, Mita z tovar- ny na motory Hincn, Ing.Hesse ze zamestnávkeho závodu v Hřitčické ulici v Rumburku, Schulberta z Zlitaušské ulice v Rumburku. Ti muži vypadali stršně. Obličje a tucé noře a zelené, Richard Hitt se svjel v botsetech, pro- tože předtím než jsem vsotupil do cely, protáhl mu Čes- nomy operadlem zide a, vakoskami mu dal předavacet- zan na chodidla, 25.květen byl svátek. Téžoz dne se museli všichni vězni z policejní věznice seřadit v Ru- dolfove ulci a potom nas pod přisným dozorem zavřeli do zádní vězeňské budovy orkesního soudu v Rumburku. V naší cele bylo asi 20 lidí z Rumburku, Horního Jind- řichova a Dolních Křičan. Ze sousetních cel jsme slyšeli výkřiky spoluvězňů. V noci jsme si lehli na zem, jak to jen šlo. Po celou noc strleli strážci vzdy znovu na ve- zenskem dvore z pistolí.(...)

Když skončilo trýznění v Rumburku, jelí jsme se sil- nými četnickými hlídkami do českého vnitrozemí. Z vozu jsme nic nevideli, protože okna byla zakryta stanným plátnem. Zastřevili jsme v kosmonosích. Tamější ústav nas však nepřijal. Jelí jsme dal na Mladou Boleslav. Ani tam pro nas nebylo místo. Končene jsme dorazili do trestnice Kartouzy ve Valčicích u Jičína.

Byli jsme v smutné proslovu žaláři. Přijeli bylo k- rektní a přísne, jeden z rumburských četníků, který jel s námi, si nemohl dopustit, aby narlel: "tak, odtud se nikdo živý nedostane..." Přijeli provádějí židitel věz- nice. Naproti nemu seděl: dobnší vězeňský dozorce s rumburským gumovým obuškem v ruce. Na otázku jsem odpovídal věcně. Když se zeptal, proč neuvažám vyšet- řovací protokol, který jsem v Rumburku podepsal, od- pověděl jsem, že jsem tak musel učinit pod nátlakem. Můj vyhodno bylo, že jsem ovládal češtinu.(...).Byli jsem přijat a zavřen do cely, kde už byli čtyři muži. Byli to dva čestí kolaboranti a dva Němci z Křtkonos. Předchodce jsem byl odloučen od svých rumburských druhů. Začal skutečně trestaneccky žít. V 11 hodin jsem dostal v

Zpráva 180

jménem Johann Kantuzzi, bylem v Horním Jindřichově u Rumburku, nezavítal mě zatčení naprosto nepravdivými, za vlasy přitáženými údaji.

KLATOVY - DEPORTAČNÍ TÁBOR
Vypovídá Ferdinand Bruxdorfer, 7.12.1945

Jsem pomocný učník, nebyl jsem členem NSDAP ani jejich formaci a pro účel choruby jsem nebyl ani voják. Úne 10.10.1944 jsem byl povolán k volkssturmu, dostal se na maďarskou frontu a po ukončení války jsem byl propuštěn v linci z amerického zajetí. 2.května 45 jsem s řadným propuštěním listem přijel do Železnice Hudy, kde by- li moji rodiče a kde jsem dříve pracoval ve sklárně v Regenhütte. 19.června mě zatkl Češi, protože jsem byl příslušníkem volkssturmu. Po třídenním zadržení ve vze- nici v Železnice Hude mě dopravili do barákového lagru v Klatovech.

Byli jsme ubytováni v baráčích na vojenských lužkách a museli pracovat v zemědělství. Každému ostříhali vlas- sy nakrátko, na zádech na kabátě jsem měl velký háko- vý kříž, kromě toho jsem nosil na rukáve žlutou pásku s natištěným "N".

SLOVNÍ POTYČKY:
IEMA
Dokumenty o Věznictví
Název: Klatovy
Hledat po příjizdu do Klatov jsem od českých hlídok
188